

Konklusion

Artikel 29 og artikel 39, stk. 2 og 3, i Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) samt artikel 8, stk. 3, i Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring, som ændret ved direktiv 92/49, skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der for så vidt angår sygeforsikringsaftaler, som ikke er knyttet til erhvervsudøvelse, fastsætter bestemmelser om, at præmien, selvforsikringen og selve ydelsen kun kan ændres årligt:

— på grundlag af forbrugerprisindekset, eller

— på grundlag af et såkaldt »medicinsk indeks«, såfremt, og i det omfang, udviklingen i dette indeks overstiger udviklingen i forbrugerprisindekset, eller

— på grundlag af en tilladelse fra en administrativ myndighed, der fører tilsyn med forsikringsselskaber, efter anmodning fra det berørte forsikringsselskab, når myndigheden har fastslået, at anvendelsen af virksomhedens tarif, uanset de tariftilpasninger, der er beregnet på grundlag af disse to indekstyper, kan give eller giver anledning til tab.

Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en sådan lovgivning, såfremt der ikke findes mindre indgribende foranstaltninger, hvormed man under de samme omstændigheder kan opnå formålet om beskyttelse af forbrugerne mod store og uventede forsikringspræmiestigninger, hvilket det tilkommer den nationale ret at efterprøve.

(¹) EUT C 32 af 4.2.2012.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 7. marts 2013 — ITV Broadcasting Ltd m.fl. mod TV Catchup Limited
Anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (Chancery Division) — Det Forenede Kongerige)

(Sag C-607/11) (¹)

(Direktiv 2001/29/EF — artikel 3, stk. 1 — tredjemands spredning over internettet af udsendelser fra kommercielle fjernsynsforetagender — »Live streaming« — overføring til almenheden)

(2013/C 123/08)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court of Justice (Chancery Division)

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: ITV Broadcasting Limited, ITV 2 Ltd, ITV Digital Channels Ltd, Channel 4 Television Corporation, 4 Ventures Ltd, Channel 5 Broadcasting Ltd og ITV Studios Ltd

Sagsøgt: TV Catchup Limited

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — High Court of Justice (Chancery Division) — fortolkning af artikel 3, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (EFT L 167, s. 10) — begrebet »overføring til almenheden« — ophavsmænd tillader, at deres værker medtages i en jordbaseret frit tilgængelig tv-udsendelse, som er beregnet til modtagelse enten på hele en medlemsstats område eller inden for et geografisk område heri — en fortsat udsendelsestjeneste, der udføres af et tv-selskab, der optræder som tredjemand, hvorved individuelle abonnenter, der har betalt tv-licensafgift, kan modtage udsendelserne direkte ved hjælp af streaming over internettet

Konklusion

1) Begrebet »overføring til almenheden« i henhold til artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet skal fortolkes således, at det omfatter en retransmission af værker, der medtages i en jordbaseret tv-udsendelse

— der foretages af en anden organisation end det oprindelige fjernsynsforetagende

— ved hjælp af streaming over internettet, der stilles til rådighed for denne organisations abonnenter, som kan modtage denne retransmission ved at logge sig på organisationens server

— selv om disse abonnenter befinder sig i modtageområdet for den pågældende jordbaserede tv-udsendelse og lovligt kan modtage denne på en tv-modtager.

2) Svaret på det første spørgsmål påvirkes ikke af den omstændighed, at en retransmission som den i hovedsagen omhandlede finansieres af reklamer og således sker med vinding for øje.

3) Svaret på det første spørgsmål påvirkes ikke af den omstændighed, at en retransmission som den i hovedsagen omhandlede foretages af en organisation, der er i direkte konkurrence med det oprindelige fjernsynsforetagende.

(¹) EUT C 65 af 3.3.2012.